

Виходити від Львова що Вторнина, Четвертина і Суботы
кожного року від 4-ї години пополінку. Літер. додаток 2.
Бібліотека наявна, поштівка "виходить по 2 печаті, ар-
куші кожного 15-го і последнього для кожного місяця".

Редакція, адміністрація і експедиція під час Ч. 44 улиці
Галицької.

Всі землі, посылки і рекламації надсилати перевозити
під аресою: редакція і адміністрація "Діло" Ч. 44 ул.
Галицька.

Рукописи не відрізняють тільки на попереднє заслан-
ня.

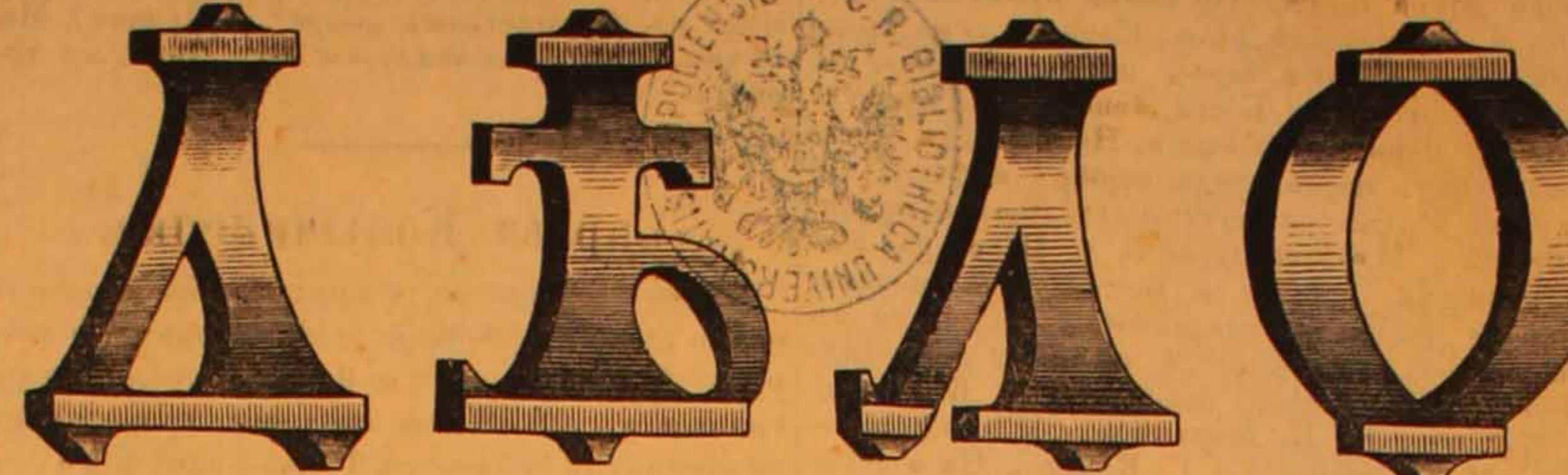
Поодиноке число стоить 12 кр. а. в.

Оголошення приймають по ціні 6 кр. а. в. бути ском-
отрочі печаткою.

Рекламації поспечатані вільний більше порта

Предплату наложити перевозити франко (найменше

почтовими посередниками) до: Адміністрація часопису "Діло"
ул. Галицька, Ч. 44.

Просимо всіх П. Т. Предплатників "Діла" поспішити съ надсыланьемъ залеглої предплаты, щобъ мы не були змушені перерывать Имъ высылку нашей часописи.

Збіръ деканаль. отпоручниківъ
фонда вдовъ и сиротъ отбувся въ дни 20 и 21
л. маю підъ проводомъ вибраного предсѣдателемъ о. дра Пелеша. Збіръ мавъ окрімъ вдовично-сиротського фонду залагодити ще кілька іншихъ духовенства живо обходячихъ дѣль, для того черезъ ті дві роботи було богато, особливо въ комісіяхъ, вибранихъ для кожої справи маючоїся рѣшити на повномъ вибранію. Дебати въ загалѣ були дуже оживлені.

Мы не маємо намѣренія виїхати подавати
х҃одъ дебатъ въ комісіяхъ и на повномъ вибранію,
а обмежимось тільки на зреєстрованію
результатовъ, які вишли въ дводневного
вбору нашихъ отпоручниківъ.

Насампередъ подамо станъ вдовично-сиротського фонду въ р. 1883.

Станъ вдовично-сиротського фонду львівської архіепархії бувъ съ кінцемъ 1883 року слѣдуючій: Зъ 1882 року перенесено на 1883 рокъ 297.861-03 кр.; въ того припадає на коренний фондъ 262.704-05 кр., а до розпорядности 35.156-98 кр. Съ кінцемъ 1883 року фондъ коренний виносивъ 269.319-42 кр. Всѣхъ доходівъ въ 1883 роцѣ було 60.733-34 кр. На виїчайній запомоги видано въ 1883 р. 23.125-60 кр., на надїївичайній 39 кр., передатковъ видано за 1882 рокъ 576 кр. а за 1883 рокъ 2.076-10 кр.; виїчайнихъ запомогъ за давній лѣтъ 305-91 кр. Управа и служба коштували 320 кр., канцелярія 31-63 кр. Всего расходу було отже въ 1883 роцѣ 26.893-23 кр. Все проче остало на рокъ 1884.

Въ справѣ вдовично-сиротського фонду ухвалено ще, що священиківъ въ перемиській єпархії принимати въ члены фонду за оплату 200 кр., а холмчаківъ за оплату 300 кр. Одинъ отпоручникъ поставивъ бувъ внесенье, що холмчаки платили 1000 кр., однакъ се внесенье упало, а принято таксу 300 кр.

Въ справѣ деканальнихъ соборчиківъ, кілько разъ до року мають отбуватися, була оживлена дебата. Внесена були рѣжні. Здавалося, що перейде внесенье, що соборчики отбувалися два разы до року а больше тольк

за приволеніемъ єпископа, — однакъ по сконстатованню, що вѣдь некомпетентний ухвалити єпископу постанову, скончилось безъ рѣшучої ухвали і та справа остала таки підля вимогъ парламентарнихъ неполагодженю.

Що до относинъ мѣжъ приходниками а сотрудниковами, то було поставлене внесенье, що приходникомъ дотично своїхъ взаємнихъ вѣдьнинъ, але приходникъ не може дати сотрудникови менше, якъ одну третину доходівъ. Внесенье тое о визначенії мінімуму сотрудникови упало, а натомість рѣшено, що приходникъ має угодитися съ сотрудникомъ при помочі двохъ мужівъ довѣрія, а коли мѣжъ тими не буде згоды, то має рѣшати деканъ. Розуміється, що безъ точки опору при такихъ угодахъ, безъ визначеного мінімуму, можна сподѣватися, що споры мѣжъ приходниками а сотрудниками можуть бути дуже частими.

Однимъ въ найважнѣйшихъ дѣль на зборѣ було дѣло асекурації церквей. Дѣло се толкує у наст. вже вѣдь діїмъ часу і вѣдь радь-бы, що вже разъ церкви мали одинъ пунктъ вборний, де вѣдь громадно асекурувались-бы, а тимъ самимъ і могли виробити собѣ якъ найкористнѣйший угоди. Боліше асекурація церквей розкинена по рѣжныхъ чужихъ товариствахъ асекураційнихъ. Нинѣ властиво нема норми, корої мігъ-бы держатися священикъ при асекуруванні церкви; одинъ священикъ глядить на користнії тарифи, другій на языкъ кореспонденційного товариства — і поступає після того, що ему больше промовляє до пересвѣдчення: одинъ ідуть до Краківського товариства задля користнѣйшихъ угодівъ, другій ідуть до "Славії" або "Ацієндъ" за-для рускої кореспонденції, третій ідуть і до іншихъ товариствъ, оперуючихъ въ Галичинѣ, не здаючи собѣ справи, для чого іменно вибирають тое, а не друге товариство. Очевидно, що таке поступування, така несолидарність въ дѣль такъ важній — не повинна тревати дальше. Черезъ асекурацію всѣхъ церквей въ однімъ товариствѣ можна, що такъ скажемо, диктувати угоди якъ найкористнѣйший.

Але чи конечно съ солидарною асекурацію нашихъ всѣхъ церквей иди до якого чужого товариства? — почали пытати себе наші священики. Чи не могли-бы мы самі у-

творити собѣ товариство, де мы самі були-бы панами і самі рѣшали о своихъ найлучшихъ угодівъ, де були-бы сполученій і користі матеріальній і моральній, відповідаючі інтенціямъ руского духовенства? И отъ виїчайнихъ часахъ що разъ больше почала утверджуватися думка о потребѣ свого питомого товариства асекураційного.

О сколько намъ вївѣсто, въ послѣдніхъ лѣтахъ були кілько-крайні змагання до створення своєї власної асекурації (въ рускій суспільноті). Одні Русини, свѣтські і духовній разомъ, бажали заложити виїчайне товариство асекураційне не толькь для церквей і будинківъ парохіальнихъ, але і для всѣхъ будинківъ по нашихъ селахъ і мѣстахъ галицької Русі. Другі, самі духовній, бажають заложити таке-жъ товариство толькь для церквей і будинківъ парохіальнихъ. Третій наконецъ єдино лиши для самихъ церквей, вилючаючи будинки парохіальний, бо оплата до того товариства мала-бы ити въ скарбони церковної. Теперь же і мѣжъ прихильниками двохъ послѣдніхъ змагань були рѣжні оттѣни. Одні предкладали, що въ скарбони всѣхъ церквей розкладати отпovѣдній датки вѣдь случаю до случаю, коли буде пожаръ якої церкви. Другій зновъ предкладали, що въ скарбони церквей зважаючи на відклади виїчайного збору, але виїчайній датки вѣдь були буті тымъ часомъ ужитій, поки не буде засноване руске самостойнє товариство асекураційне. До рѣшена дѣла о асекурації вибрали комісію зъ шести членовъ, котра має незадовго звітатися на нарады, а до котрої вибрали мѣжъ іншими дръ Александръ Оголовківій, дръ Іванъ Добринський і посолъ о. Свічинський.

нашої суспільноти въ загалѣ, а середъ нашого духовенства въ особливості, запанувало послѣдніми роками горяче бажанье — сотворити свое питоме руске товариство асекураційне, коли не въ ширшомъ, то бодай въ вузьшому обємѣ.

Въ хвили такого настрою умовъ нашої суспільноти виступило чеське товариство асекураційне „Славія“ съ проектомъ — оснувати у Львовѣ для рускихъ церквей і будинківъ парохіальнихъ самоуправну філію асекураційну, до чого „Славія“ въ мыслі §. 4. ста-тутовъ має право. Однакъ — якъ се можна було впрочемъ предвидѣти, — проектъ „Славії“ привято досить холодно, а мѣжъ отпоручниками духовенства перемагало бажанье — сотворити своє власне товариство асекураційне.

Комісія асекураційна предложила зборови проектъ о. Меруновича (вѣдь Львова), що кожда церква була обовязана вѣдь случаю до заснування асекурації. Дебата вправдѣ виказала, що проектъ о. Меруновича не єсть виїчайній отпovѣдній, але при отвѣтній модифікації мігъ-бы бути тымъ часомъ ужитій, поки не буде засноване руске самостойнє товариство асекураційне. До рѣшена дѣла о асекурації вибрали комісію зъ шести членовъ, котра має незадовго звітатися на нарады, а до котрої вибрали мѣжъ іншими дръ Александръ Оголовківій, дръ Іванъ Добринський і посолъ о. Свічинський.

Заявленіе.

Поинформувавши докладно въ самій компетентній жерель, подаю до вѣдомости Прч. моихъ Братів кондеканальнихъ і всего врештѣ интересованого духовенства нашого, що священики, котрій не доплачують до фонду релігійного, а тимъ менше тѣ, котрій ще поберають додатки контруальні, зажаданихъ високимъ ц. к. намѣстництвомъ фасії ведія нового оцѣненія доходу катаstralного пред-кладати не потребуютъ.

Данило Танячевичъ,
душпаstry Закомаря.

Очерки історії української літератури XIX століття Н. И. Петрова. (Київ, 1884.)

(Критичний огляд.)

II.

Новійше письменство.

(Дальше.)

Було вже говорено, що не можна арозвуміти, якого порядку держиться проф. Петровъ, роздѣляючи письменниківъ; про якій ідейний порядокъ не може бути і бесѣди, але-же і на хронологічний дній маєтися рукою! Держачись хронології або ідей Щоголеву нема мѣсяця въ новійшому письменству; коли-же вже его ставити сюди, такъ треба ставити першимъ, бо его творы явилися ще въ Греївчиній „Ластівцѣ“. Надѣляючи доволъ мѣсяціа Щоголеву, п. Петровъ толькь вгадув про Кулика, котрій „бувъ у Полтавѣ учителемъ“. И щобъ було азартніє въ. Петрову въ „Правду“ въ 1874 р. і отті довѣдатися, що Куликъ нѣколи не бувъ учителемъ въ Полтавѣ; а прочитавши Куликови творы п. Петровъ арозвумівъ, що по ідеямъ Кулика далеко вищій Щоголевъ и заслугує на ширшу розповѣдь.

За житя Щоголеву Петровъ подає, що дній „скончавши въ 1848 р. въ Харковѣ університетъ, отчахнувся вѣдь українського письменства (не диво! посли въ заслання Шевченка і товаришевъ тогдѣ й самого письменства ажъ до 1857 р. не було) и нѣчого не писавъ 17 лѣтъ“. Въ 1864 р. хочь і написавъ крыху, але зновъ кинувъ, поки въ 1876 р. не розбудивъ его видавець альманаха „Луна“. Торбюкъ

Щоголевъ видає всѣ свої стихи осібною книжкою, назвавши єї „Ворскло“. Довголѣгна пірвра въ творахъ Щоголева справдѣ дуже отставає: творы єго напечатаній въ „Молодику“, въ „Хатѣ“ отдають чистою, свѣжою, елегичною красою України; єї свѣжка краса, єї свѣжка сила слова просвѣчує по трохи ще въ „Лунѣ“, але вже въ остатніхъ творахъ єї свѣжія краса, але-же вже въ дѣль єї виїчайнихъ угодівъ, другій ідуть до Краківського товариства задля користнѣйшихъ угодівъ, другій ідуть до „Славії“ або „Ацієндъ“ за-для рускої кореспонденції, третій ідуть і до іншихъ товариствъ, оперуючихъ въ Галичинѣ, не здаючи собѣ справи, для чого іменно вибирають тое, а не друге товариство. Очевидно, що таке поступування, така несолидарність въ дѣль такъ важній — не повинна тревати дальше. Черезъ асекурацію всѣхъ церквей въ однімъ товариствѣ можна, що такъ скажемо, диктувати угоди якъ найкористнѣйший.

Але чи конечно съ солидарною асекурацію нашихъ всѣхъ церквей иди до якого чужого товариства? — почали пытати себе наші священики. Чи не могли-бы мы самі у-

не народній, але въ деякіхъ байкахъ видно у Глѣбова талантъ, котрому не достає толькь освѣтъ. Отсими двома уривочками наша „історія“ і обмежуває оцѣнку творовъ Глѣбова. Але-же читатель хоче спітати у п. Петрова, яко єго власна думка про творы Глѣбова? П. Петровъ не побажавъ покористуватися і тимъ, що було въ єго рукахъ і подавъ вѣстку про те, коли Глѣбовъ родився і де вчилася. Не завадило-бы добросовѣтності п. Петрова — подати для житієписи Глѣбова ють тѣ невеликі вѣстки, якоі подає К. Тропіна въ книжцѣ „Лицъ князя Бєлгородка“. Користуючися єю книжкою і вѣдомостями, переслаными намъ въ Чернігова, де и нынѣ живе п. Глѣбовъ, мы подамо подробності въ житія єго письменника, а се розгадавъ намъ, черезъ що „объективній“ проф. Петровъ не симпатизує тымъ українськимъ письменникамъ, котрій не гнулися въ три погибелі і запобѣгли косого урядового погляду або чого іншого.

Леонідъ Івановичъ Глѣбовъ родився 19 лютого 1827 р. (на 1832, якъ каже п. Петровъ) въ селѣ Веселому Подолѣ, хорольского повѣття въ Полтавщинѣ, де жили єго родителі, кременчукський крамарѣ — Іванъ Назаровичъ і Орлена Гавриловна. Веселый Подоль — маєтність богатого пана Родянки, у котрого Іванъ Назаровичъ бувъ за головного управителя. По своїй службѣ Іванъ Назаровичъ відповідавъ съ родителями въ село Зашинцѣ, а черезъ три роки въ кременчукськості автора. Лѣтъ 25 назадъ. Кулѣшъ пишучи про Глѣбова сказавъ: „Онъ мало працювавъ надъ мовою і декуда вимовы у него

ще до отдання въ полтавську гімназію Леонідъ Івановичъ почавъ писати стихи (на 10-ому лѣтѣ житя) і першимъ творомъ єго була сатира на одного пана. Вступивши въ 1840 р. въ гімназію, Глѣбовъ не кинувъ поезії і написавъ стишокъ „Малиновка“, въ котрому підъ гаїздомъ ітички розміявили себѣ краї. Стишок

Загальний зборъ товариства ремѣсничого „Зоря“.

Якъ маленький и непоказаній жерела дають початокъ великимъ и могучимъ рѣкамъ, такъ такожъ и наше народне житъе, разбуджене въ разу въ маленькихъ лишь и вузонькихъ кружкахъ, набирає чимъ разъ больше силы, росте, развиває и вѣщую намъ красшу будучнѣсть. Переглянувши наше недавне ще житъе, якъ суспольне такъ и политичне въ Галичинѣ, стає ажъ отраднѣйше. Чимъ були мы до 1848 року, а чимъ мы нынѣ? Треба лишь бути пессимистомъ, щобъ не добавувати поступу и голосити, що вся наша праця, всѣ вмагання нашї пропадуть дармо. А де-жъ тобже жерело, що надає намъ силы и сгаб порукою на красшу долю? Се жерело лежить въ нашихъ товариствахъ. Они то тѣ розсадники, въ котрихъ скупляється цѣле наше житъе народне, и въ нихъ розходитья по всѣхъ верстахъ нашої суспольности якъ промѣнѣ свѣтла отъ сонця. Товариства тѣ повинній мы спомагати имъ материально и морально и на сколько силь старатися о розширеніе ихъ зросту, значенія и впливу. Особливо-жъ повинній мы старатися о завязуванье новыхъ товариствъ, де лишь покажеться ихъ потреба, памятаючи на те, що въ нихъ лежить сила нашого розвою. Народъ нашъ чує вже самъ потребу лученяся до спольної працї около свого добра; єму треба лишь прйти въ помочь и показати до-рого, котрою має поступати а решту їнъ вже самъ за себе робити буде. Найлѣпшій доказъ того маємо на нашихъ читальняхъ або хочь-бы и на недавно що завязавшомъ-ся у Львовѣ ремѣсничомъ товариствѣ „Зоря“. Се товариство тымъ красшій дав намъ примѣръ разбудженой, здорової самосвѣдомости въ народѣ нашомъ и потребы лученяся въ товариства для спольного добра, позаякъ перша ініціатива до завязання сего товариства вийшла таки въ помѣжь самыхъ нашихъ и то ще молодихъ ремѣсниківъ челядниківъ. Тихо и спокойно и бевъ всякого великого шуму и розголосу нарадилися они помѣжь собою а потому при помочи нашихъ патріотівъ якъ архітекта В. Нагорного, проф. Петра Огоновскаго и дра Костя Левицкаго уложили статуты товариства и подали до Намѣстництва. Намѣстництво потвердило статуты а въ четверть 22 с. м. отбувся загальний збръ, перша публична манифестація молодого товариства.

Передъ загальnymъ зборомъ ще отбулося въ успенській (волоскій) церквѣ торжественне богослуженье. Вп. крыл. о. Малиновскій отслуживъ спѣвану службу божу и теплымъ та глубоко прочувствованымъ словомъ загрѣвавъ численно збранихъ ремѣсниковъ до розпочатого дѣла, вказуючи на нашу далеку минувшость, коли то наші ремѣсники-мѣщане були ще панами въ своїй хатѣ, коли ихъ ще не вытиснули були чужий зъ ихъ почестного становища. „Але пора вже и нашимъ ремѣсникамъ станути на ровнѣ съ другими, казавъ Впр. проповѣдникъ, пора и нашему рускому ремеслу и промыслови занятии свое давне становище; тому братя, що заснували сьте товариство ремѣсниче „Зорю“, держѣтся крѣпко свои народности, свои св. вѣры, працюйте щиро и сумлѣнно, а станетеся тымъ новымъ розсадникомъ, зъ котрого отродятся давній ремѣсники рускій, давній рускій мѣщане“.

По богослужению вобралися члены товариства въ великой сали „Народн. Дому“ а нашъ многозаслуженый ремѣсникъ-промысловецъ п. Михаилъ Спожарскій отворивъ зборъ и подякувавъ словами отъ сердя плавучими за численный удѣлъ, якій взяли въ зборѣ такъ товаришъ ремѣсники якъ и

многій другій гостѣ. По своїй промовѣ запро-
сивъ п. Спожарскій проф. Романчука на пред-
сѣдателя а сей покликавъ на секретарѣвъ пп.
Качоровскаго и дра Костя Левицкого и присту-
плено до порядку дневнаго. На порядку днев-
нѣмъ стоявъ насампередъ выборъ выдѣлу. По
щирыхъ и даже симпатичныхъ промовахъ пп.
майстрѣвъ М. Сембратовича и Шустера, вы-
кликающихъ громкій и неутихающей оплески,
выбрано выдѣль складающейся по части въ
товаришѣвъ майстрѣвъ а по части въ челяд-
никовъ. До выдѣлу ввѣйшли пп. К. Ткачъ,
Л. Качоровскій, П. Мартиновъ, М. Сембрато-
вичъ, М. Спожарскій и Г. Козюкъ. На заступ-
никовъ выбрано пп. Ю. Грабовиньскаго, Г.
Васѣку и И. Карабина. Зъ почетныхъ членовъ,
которыхъ загальныи зборъ именувавъ, ввѣйшли
до выдѣлу пп. В. Нагбрный, Петро Огоновскій
и дръ К. Левицкій. По сѣмъ наступила змѣна
декотрихъ параграфовъ статута а дальше от-
чить проф. А. Вахнянина о „Значеню ремесла,
о уловіяхъ его розвою и о задачи ремѣсника
Русина“. Проф. Вахнянинъ съ автѣстною своею
краснорѣчивостею и знаньемъ въумѣвъ не
только заинтересувати але просто одушевити
своихъ слухателївъ для ремесла и промыслу.
За далеко-бы нась завело, якъ-бы мы хотѣли
подати хочь въ скороченю цѣлый сей отчить,
але одного не можемо однакожъ пропустити,
именно того, що сказавъ п. Вахнянинъ о за-
дачѣ ремѣсника-Русина. „До недавна думали
ще всѣ, казавъ бесѣдникъ, що Русинъ не спо-
собный до жадного ремесла, до жадного про-
мыслу. Ажь ось инженеръ п. Вербицкій вы-
дав взоры руского промыслу въ Галичинѣ и
показує цѣлому свѣтови, що оно инакше, якъ
доси думали. У Русиновъ есть свой промыселъ
домовый, есть высоко выробленый и ориги-
нальный смакъ естетичный, глубока инвенція
и всяка вдѣбность, щобъ довести руске реме-
сло, рускій промыселъ до тои высоты, на якой
они стоять нынѣ у другихъ народовъ. Нашъ
промыселъ домовый, наші взоры подивляютъ
вже нынѣ и Нѣмцѣ и Французы и користу-
ються ними по своему. Вже нынѣ дѣстаемо выро-
бы зъ-заграницѣ съ нашими взорами. Яка-жъ
задача есть теперь ремѣсника и промысловця
Русина? Задача его есть та, щобы бнъ стававъ
на народнѣмъ грунтѣ т. е. щобы користувався
плодами нашои землї, якихъ есть подостат-
комъ, и надававъ выробамъ своимъ типъ кра-
звый, типъ народный рускій, а тогды не бу-
демо спроваджувати выробы заграничнї, але
наші выробы будуть ити за границю, а въ
краю буде подноситись добробытъ и майно на-
“Слово засіданнії засіданнії проф. Вахня-

родне.“ Сими словами закончивъ проф. Вахнянинъ свой отчить, а на лици каждого яснѣла полна сила разбудженыхъ жизненныхъ гадокъ. По отчить отспѣвавъ ще хоръ двѣ пѣсни „Дѣсть руска отчина“ и „Миръ вамъ братя“, поѣмъ около 3 год. по полудни закончившися обрѣть, а члены товариства вже трохи потомлени, пойшли на малу перекуску.

При сѣй случайности не можемо мовчки
оминути и други наши товариства ремѣсни-
й и промыслови, якъ товариство „Надѣя“ въ
Баражи. „Помочь“ въ Подгайцахъ, товари-
ство въ Поморянахъ и други, котрѣ якось чи-
рѣмаютъ чи думаютъ таки сномъ усопшихъ
покоитися. Часть, щобы и они живѣйше ста-
нутъ воступати. Мы знаемо, что въ лекотрѣхъ

и выступати. Мы знаємо, що въ декотрихъ сихъ товариствъ не бракъ охоты и доброи олѣ, только отъ що, бракъ ініціативы. Мовъ свѣченыхъ людей дорого заплатили за свою любовь до рѣднои мовы, народу и краю. Мѣжъ ими бувъ и Леонидъ И. Глѣбовъ.“

Ще въ 1861 року Глѣбовъ ставъ выда-
ти въ Черниговѣ невеличку тыждневу, але
ельми користну часопись „Черниговскій Ли-
токъ“. Друкувалась она двома мовами: укra-
инською и великорускою. Головними дѣячами
рѣмъ самого Глѣбова були: П. Кулѣшъ, М.
Симоновъ (Номисъ), О. Конискій, Сѣрикъ, Ст.
Лосъ и інчай. Въ 1863 р. сю часопись скасо-
вно. Глѣбова зсадили въ службы, выдавши
му, якъ каже К. Троцина „титулъ неблаго-
адежнаго“. До того Глѣбова постигло семейне
щастье: вмерла єго дружина и самъ би-
ельми занедужавъ такъ, що трохи не ослѣп-
увъ. „Станъ Глѣбова — каже К. Троцина —
увъ незвичайно тяжкій и только дякуючи
помозѣ приятелївъ не дойшовъ до остатної
райности.“ Въ такої тяжкїй доли Глѣбовъ
зневинно пробувавъ ажъ до 1867 року, коли
зволено ему взяти службу управителя земской
рукарнї въ Черниговѣ...“ Отакъ то заѣдено
молодостъ, все красше въ житю Леонида Іва-
новича. Отакъ єго скалѣчено и вбито — той
етичний подарунокъ, котрымъ щедро надѣ-
ла єго природа.

Все, что мы выписали здѣсь Вп. Кроцины, надруковано въ 1881 р. въ Россіи подъ цензурою. Чому-жъ проф. Петровъ не по-
въ сихъ вѣдомостей въ свой книжцѣ? —
— жъ та „объективность“ та добросовѣстность?
якій же объективный судъ надъ творами
Лѣброва можна проречи, минаючи такій невы-
нѣжный факты въ жити письменника? Далеко,
жутъ, купому до вайпа!

же-бъ си товариства хотѣли увѣйти въ тѣсну
вязь съ товариствомъ „Зоря“ у Львовѣ? Мы
ручимо, что се выйшло-бы имъ лишь въ ко-
ристь.

Справа Копыгчинецка.

Къ доповненю разруху копычинецкого подаю дальше вѣсти о ходѣ и причинѣ разруху. Въ пятницю т. е. 9 с. м. отбулася рада громадска, однакъ на нарадахъ громадскихъ не вспомнувъ бурмистръ Турчаневичъ нѣчого про комисію, котра на другій день т. е. въ суботу мала отбутися взглядомъ замкненя дороги коло фольварку копычинецкого и утвореня новои дороги. Доперва въ суботу т. е. 10 стрѣтивъ бурмистръ на дороаѣ вѣйта Стефана Стадника и радного Костя Петрицкого, повертавшихъ отъ Ронкетого, съ котрыми той-же годився о доставу матеріялу до желѣзниць, и доперва тутъ заявивъ Турчаневичъ вѣйтови Стадникови, що „нынѣ по полудни буде комисія дорожова“ и хотѣвъ, щобы Стадникъ съ нимъ поїхавъ. Але Стадникъ отповѣвъ, що того не учинить, бо народъ вже и такъ на раду громадску нарѣкає, и ради въ бурмистрови, щобы тое залишити, а впередъ засягнути голосу громады радныхъ. На тое бурмистръ нѣбы-то приставъ.

О З годинѣ по полуудни приславъ управитель двора Гофманъ конѣ по бурмистра до его дому. Той сѣвъ на брычку и поѣхавъ самъ на комисію. Коли приѣхавъ на означене мѣсце, мали вытати его Гофманъ и делегать повѣтowyй Бжушкевичъ, чому ще кто въ радныхъ не прибувъ. На тое отповѣвъ бурмистръ: „Od czegoż ja burmistrz, abym potrzebował radzić się chłopów?“ По тыхъ словахъ розпочала комисія свою роботу и зроблено все въ користь обшару дворскаго. Доперва въ недѣлю зачалися люде радити, що робити. Хотѣли въ понедѣлокъ рано удатися до ц. к. староства въ Гусятынѣ, але нещастье хотѣло, що господарь Гнатъ Ухачъ почавъ въ мѣстѣ докоряти пану бурмистрови. Що сталося, вѣдомо. Зъ четырохъ раненыхъ вже три померли: Кость Опиръ, Стефанъ Опиръ Єренчукъ и Демко Багрѣй, найпоряднѣйшии господарѣ и молодыи люде (першіи два по 36 лѣтъ а третій 28 лѣтъ). Першіи два лишили вдовы и по троє маленькихъ дѣточокъ, послѣдній же одно немовлятко и жену въ поважнѣмъ станѣ. Четвертый же раненый Стефанъ Кошельникъ ще дыхає, має жѣнку и троє малыхъ дѣточокъ, вякъ зъ-підъ Кениггреца, отзначенный медалемъ. Такожъ умершій Демко Багрѣй вже жонатымъ бувъ покликаний до Босніи и отзначенный медалемъ вернувшись щасливо до дому.

Чаки, — весь жонатий и старши господаръ, кромѣ остатного, который доперва выслуживъ лѣта въ войску. Увязненыхъ отставлено підъ дозоромъ жандармовъ до суду въ Тернополи.

Що до башару дворскога, то таки конець, що управитель Гофманъ всѣ кавалки, котрї

„Глѣбовъ — каже п. Петровъ — бѣльше вѣдомый перекладами байокъ Крылова, нѣжъ своими оригинальными творами.“ Або п. Петровъ байокъ Глѣбова не читавъ и кромъ байокъ Крылова нѣякихъ инчихъ не знаетъ, або зму мулило хочь чимъ-будь „свягнути“ Глѣбова! Глѣбовъ о столько перекладавъ байки Крылова, о сколько Крыловъ перекладавъ байки Езопа, Федра, Лафонтена. Въ обоихъ есть и переклады и оригиналы. Самымъ вѣрнымъ судію байокъ Глѣбова — народный голосъ, который давно каже про него: „отъ нише, наче въ ротъ кладе“. Лиричній поезіи Глѣбова мають велику wagу въ художествен-нои стороны и вѣ стороны думокъ; доволъ въ нихъ есть такихъ, що стали народными пѣннями.

Не маючи де друкувати свои українські твори, Глєбовъ мусѣвъ писати по великоруски и працювавъ въ деякихъ красшихъ великорускихъ часописяхъ. Подъ псевдонімомъ Бонвиванъ⁴ онъ написавъ драматичній творы Мотылекъ⁴, „Удодъ“ и „Дуля“.

де, (д. 6.)

впередъ скарбъ позаорювавъ, отдає
громадъ и бѣльше закопувати въ землю.
О дальшихъ фактахъ донесу.

ДОПИСІД Зб. 1

(Езуиты.) Дня 21 л. червня є
бутися въ латинській парохії Рада
мисія, котра буде тревати надъ 9
закончень мисії має прибути на її
Павла самъ лат. епископъ. Польщ
и Езуиты роблять всѣ можливії про
до тої мисії, особливо стараються,
найбльше народу прибуло въ-заграв
тація тамъ вже сильно розвивається
надъю, що прибуде въ-оттамъ богатії
Ровно-жъ дбають про те, щобы акції
стягнути Русинівъ въ нашихъ селъ
малыхъ дѣтей до першої сповѣди.
консисторії до нынѣ Руске духовенство
має найменшої вѣсти, якъ має ѿї
пати. Може бути, що Езуиты хотять
людей самій сповѣдати и причащати.

Въ запущеній Ярославщинѣ ви
лось-бы богато зробити, бо народъ
бльше стаєся приступнимъ для спасенії
спасеныхъ дарбъ просвѣты, якими
его интелигенція другихъ сторон
краю, — коли-жъ бо интелигенція дру
рославщины майже зовсѣмъ не про
трѣбної енергії и солидарности въ
нѣмъ дѣлъ. Кромѣ ровнодушныхъ суп
нашій интелигентній люде, що на добрі
циахъ сидятъ, що противъ волї народа
сують на Jasnie-Wielmožn-ого, Черка
глядятъ на піянство народа, а "Вечі
до навѣть заснованихъ давнѣйше
лень и даютъ имъ упадати... Не одн
почало було проявляти спасеніїмъ
заснѣчуватися... Тому-то Езуиты
Ярославщинѣ дуже легку працю —
стерти въ лиця землї и тихъ кольц
ваючихъ-ся читалень, що дуже рѣдко
въ нашій околиці, именно въ Рыш
ли, въ Цетули, въ Теплицяхъ... И та
нѣ красше процвѣтали-бъ, и други
заводили-бы, кобы только наші отца
здавали собѣ хочь трохи широго
країна вже пора взятись нашему душі
за руки и однодушно почати велико
интензивної просвѣты народної че
тальнѣ и всякий товариства. Крайна
пора, бо противникъ нашъ напирає
сильнѣйшимъ напоромъ, а коли въ
роны не поставимо отвѣтного отпору,
довго прійдесь намъ ждати тої іхнї
оглянувшись довкруги себе, мы, наро
да, только руки заломимо и съ бол
ця скажемо: "Якъ-жежъ вмалъ

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛІТИЧНІ

Австрійско-Угорска Монастир

(Рада державна) мае бути закрыта
н. о. мая, а до сего часу залагодить пам'ятка
ска VI главу закона промыслового в ру-
нье правительства о желѣзници пильніи
зеньской, трактатъ желѣзничій съ Саксон-
конъ о промыслѣ заставничомъ и коль-
менше важныхъ справъ принятыхъ въ
шаповъ. — Дня 27 отбудеся выборы

(Угорска бѣсть да тронова). Тронъ
котрою цѣсарь закрывъ дня 20 н. с. в.

окій соймъ державный, высказує узаемъ
яльность сойму, згадує про инкорпорації
вого погранича и высказує надѣю, що

наспѣе чать, коли черезъ умѣренне и
выконуванье законовъ, скрѣплятся поро-
ношения въ Хорватіи и Славоніи. —
позычки рентовои поступила о столько
що можна сподѣваться совершенного
а черезъ те и скрѣпленія кредиту. И
кочь только въ бюджетъ звычайныхъ
и доходовъ, есть досяглымъ результатомъ
разомъ порукою, що народъ мае рѣшити
привернути совершиенну рѣвновѣгу. —
їя жандармѣрии причинила до полуши-
пень загального безпеченьства. — Зи
школахъ середныхъ при увзглядненіи

— Тронова бесѣда згадує про дальшій експонати, якъ такожъ про спасений законъ, про интересъ въ образованія обороны країни, якъ такожъ доповненіе съги жалії оче незвичайне значеніе для оборони праць заслуживши позитивнимъ доказомъ, що угорскій народъ, і

аже удержаня мира, зъ власнои инци-
итъ все, щобы мѣгъ бути зовсѣмъ и-
ро безпеченьство монархіи на всякихъ
Цѣсарь, выражаючи за се горяче узы-
до пріязнй отношения, якій споді-
онархію съ всѣма державами въ
правдуютъ надѣю въ удержанье мира, и
оего можна мати повну надѣю, що мон-
архіи будуть могли въ будучности ви-
ирнай працї. — Тронова бесѣда ми-
ніци, що жертва на будову нового ми-
жарного будынку представляєся оправданою
ко соймъ давъ доказы пошанований цар-
ственности, а въ честивості погано-
ваний монархіи, що въ

